

Loučeňský

www.loucen.cz

občasník

ročník: XXVII. číslo: 2/2025

Slovo starostky

Vážení spoluobčané,
léto je v plném proudu a já bych Vám ráda přiblížila, co vše se v našem městysi od posledního vydání Občasníku událo, co právě probíhá a na co se můžete těšit v blízké budoucnosti. Začneme tím, co se aktuálně buduje.

- Od srpna 2025 bude u hřbitova otevřena rozptylová loučka, která nabídne prostor pro důstojné uložení popela zesnulých. Tento projekt vnímáme jako důležitý krok k rozšíření pietních míst naší obce.
- Velkou radost nám udělala jarní výsadba nových stromů. Do této akce se zapojili nejen pracovníci obce, ale také někteří z Vás – ať už dobrovolnou prací nebo finančním příspěvkem. Všem patří velké poděkování! Ve výsadbě budeme pokračovat i na podzim, kdy plánujeme rozšířit zelené plochy o další dřeviny.
- Naše velké uznání a dík bychom rádi vyslovili paní Jaroslavě Burianové, která se ujala úklidu příkopu před obcí. Její aktivní přístup je krásným příkladem toho, jak i jednotlivci mohou významně přispět ke zkrášlení a čistotě našeho okolí.
- Prvního července byly zahájeny stavební úpravy školní kuchyně, a to včetně kompletní výměny technologického vybavení. Veškeré práce jsou financovány ze zdrojů městyse Loučeň a cílem je moderní, bezpečné a efektivní prostředí pro přípravu jídel.
- Pokračujeme také v modernizaci prostředí pro školní výuku – v současnosti probíhá realizace nového vybavení IT učebny. Obec na tento projekt získala dotaci a zajistila i samotné provedení, aby žáci měli k dispozici moderní nástroje pro výuku.
- Díky našim hasičům (a to včetně zapojení mládeže) se podařilo vyměnit oplocení parkoviště u zámku.
- Ve spolupráci s místním rybářským spolkem probíhají opravy hráze a čištění rybníka ve Studečkách.
- Městys Loučeň zorganizoval z iniciativy místostarosty Pavla Bašuse zájezd do Rakouska.
- Téma, které hýbe obcí, je práce na novém územním plánu, jenž je jedním z klíčových dokumentů pro další rozvoj obce. Probíhají konzultace, připomínkování i jednání s odborníky. Naším cílem je vytvořit plán, který bude dlouhodobě vyvážený – v souladu s potřebami obyvatel, ochranou přírody i možnostmi rozvoje bydlení a služeb. Všichni zájemci mohou sledovat průběžné informace a aktualizace na oficiálním webu městyse – www.loucen.cz.
- Z dalších významných investic se podařilo nainstalovat

klimatizační jednotky v kulturním domě, které zajistí vytápění v zimě a chlazení v létě. Díky tomu bude možné kulturní dům plnohodnotně využívat celoročně. Dále byl nově zrekonstruován sál ve 2. nadzemním podlaží (místo Muzea hraček), čímž jsme získali další hodnotný prostor pro společenské a komunitní aktivity.

Kulturní dům žije i kulturním děním – v nedávné době zde proběhl muzikál Dughall v podání souboru Amadis, který má na Loučeň svou domovskou scénu. Proběhly zde i tradiční taneční kurzy, které opět přilákaly mladé zájemce i jejich rodiny. V červnu jsme hostili besedu o historii rodu Thurn-Taxis, která byla doplněna degustací vína. V květnu jsme se mohli potěšit milým setkáním našich dříve narozených spoluobčanů a v červenci jsme zde mohli přivítat nové občánky. Na konci školního roku připravili členové SDH ve spolupráci s městysem Loučeň pro děti rozloučení se školou.

- Informace k mobilnímu rozhlasu – prosím, abyste si všichni ověřili, zda jste na portálu mobilního rozhlasu zaškrtnuli, že souhlasíte se zpracováním osobních údajů (GDPR). Bez označení tohoto souhlasu vám zprávy nemohou přicházet. Můžete se ale i zastavit na úřadu a domluvit se s naší referentkou.

- Pro děti jsme v termínu od 4. do 8. srpna 2025 připravili příměstský tábor (bližší informace o volné kapacitě vám rádi poskytneme na obecním úřadu).

Vážení občané, děkuji Vám všem za podněty, které nám posíláte, za důvěru i za aktivní účast na společném dění. Těším se na další setkávání – ať už při práci pro městys nebo při našich společenských akcích.

Obec tvoříme společně – a i díky vám se jí dobře daří.

*S přáním krásného léta Marta Peterková,
starostka městyse Loučeň*

Karel Karas: Cesta od loučeňského hřbitova

BURGUNDSKO – Šest dnů plných inspirace, evropských projektů a kultury

Ve dnech 11.5 – 16. 5. 2025 se uskutečnila šestidenní studijní exkurze zástupců Místních akčních skupin Svatojiřský les a Sedlčansko do francouzského regionu Burgundska v okolí Dijonu. Cestu organizovala Místní akční skupina Sedlčansko v rámci programu „Za francouzskými projekty LEADER“ a finančně ji podpořila Celostátní síť pro venkov.

Muséoparc ALÉSIA v místě galského opida

Revitalizace nábřeží v Seurre

Projekty, které inspirují

V průběhu cesty účastníci navštívili pestrý škálu projektů z oblasti kultury, sociálních služeb, udržitelného rozvoje i podnikání, které byly realizovány za podpory Evropské unie.

Mezi nejzajímavější patřily:

- Netradiční kulturní prostor s uměleckou expozicí v bývalém lomu La Carrière, kde se prolíná příroda s výtvarným uměním.
- Hospic v Beaune (Hôtel-Dieu) z 15. století, který je jedinečnou ukázkou historie péče o nemocné. Mimořádně silným dojmem zapůsobilo zachování původní architektury i moderní forma využití prostoru.
- Továrna na domácí spotřebiče Selongey propojuje průmyslovou výrobu s ekologickým myšlením. Zaměstnává místní obyvatele a díky evropské podpoře inovuje tradiční řemeslo.
- Centrum volného času v Selongey nabízí široké spektrum aktivit pro všechny věkové kategorie a slouží jako komunitní srdce obce.

- Interaktivní naučná stezka Vix zaměřená na historii a archeologii poskytuje nevšední poznatky i zábavu pro širokou veřejnost a hlavně děti. Je důkazem toho, že vzdělávání a turismus se mohou vzájemně obohacovat. • Cité des Climats et des Vins de Bourgogne, moderní vzdělávací a zážitkové centrum věnované tradicím vinařství v proslulém regionu Burgundska, zapsaném na seznam UNESCO. Multimediální expozice nabízí nejen pohled do historie, ale i aktuální výzvy moderního vinařství.

Obce, kde to žije

Významnou část programu tvořily návštěvy menších obcí, které díky dotačním prostředkům rozvíjejí své území moderním udržitelným způsobem:

- V obci Diénay nás přivítali zástupci místní samosprávy a představili nám komunitní a ekologické projekty, které pomáhají zlepšovat kvalitu života obyvatel.
- Velký dojem v nás zanechala také návštěva Creux Bleu ve Villecomte – přírodního areálu s jezírkem, který díky revitalizaci slouží jako relaxační a rekreační zóna.
 - V malebném městečku Seurre se skupiny ujal sám starosta. Provedl nás obcí a podrobně představil projekty revitalizace veřejné zeleně, výsadby alejí, zlepšení infrastruktury a výstavby cyklostezek. Jeho prezentace byla skvělým příkladem, jak lze s evropskou podporou výrazně zlepšit kvalitu života i vizuální podobu veřejného prostoru.

Kultura, víno a regionální chutě

Vedle odborného programu byl čas i na kulturní a gastronomické poznávání Burgundska. Skupina navštívila muzeum vína, kde se seznámila s vinařskou tradicí regionu a významem tzv. „klimatů“, tedy specifických vinohradnických poloh. Součástí programu byla také degustace místních specialit. Typické burgundské pokrmy, vynikající sýry a zejména vína z oblasti Côte de Nuits a Côte de Beaune skvěle doplnily zážitky z projektových návštěv.

Účastníci exkurze měli možnost navštívit i starobylé město Dijon. V podvečerní atmosféře jsme si prohlíželi krásně nasvícené památky, úzké středověké uličky i známé měšťanské domy s typickými burgundskými střechami. Průvodce nám během prohlídky poutavě přiblížil historii města, které bývalo sídlem burgundských vévodů a dodnes si uchovává svůj noblesní charakter.

Špitál a chudobinec z 15. století v Beaune

Špitál v Beaune

Zkušenosti pro budoucnost

Exkurze přinesla nejen množství inspirace, ale i nové podněty pro rozvoj venkova v České republice.

Spojení udržitelného venkova a bohaté historie regionu opět ukázalo, jak rozmanité a inspirativní může být využití evropských prostředků ve prospěch místních komunit i kulturního dědictví. Účastníci ocenili především promyšlené využití dotačních prostředků, silnou komunitní spolupráci a důraz na dlouhodobou udržitelnost projektů. Díky organizaci MAS Sedlčansko a podpoře Celostátní sítě pro venkov se podařilo realizovat akci, která posílila kompetence účastníků a otevřela cestu k možným budoucím mezinárodním partnerstvím.

Všichni účastníci exkurze se shodli, že podobné výjezdy jsou nesmírně cenné. „Vidět projekty přímo v terénu a mluvit s lidmi, kteří za nimi stojí, je pro nás mnohem přínosnější než jen číst o nich v brožurách,“ uvedla jedna z účastnic. Exkurze rovněž otevřela prostor pro navázání nové mezinárodní spolupráce. V budoucnu by mohla vzniknout partnerství mezi francouzskými a českými MAS, která by umožnila výměnu zkušeností, studijní stáže nebo společné projekty.

Tato moje osobní zkušenost z Dijonu je důkazem, že evropské fondy mají smysl a že dobré nápady a nadšení lidí mohou měnit venkov k lepšímu – ať už v Burgundsku, nebo ve Středočeském kraji.

Marta Peterková

Muzeum vinařství

Na stránkách Občasníku je možné za mírný poplatek uveřejňovat i inzeráty nebo reklamu na nabízené služby.

Pište nám na adresu redakceobcasnik@post.cz

Cena za inzerci

v černobílém provedení:

1/16 strany	A4:	60 Kč
1/8 strany	A4:	120 Kč
1/4 strany	A4:	180 Kč
1/2 strany	A4:	340 Kč
Celá strana	A4:	500 Kč

U barevného tisku
bude účtován příplatek 10 %.

Setkání dříve narozených

V pátek 16. května odpoledne se kulturní dům zaplnil usměvavými tvářemi. Konalo se zde tradiční setkání, které bylo uspořádal městys Loučeň na počest všech „dříve narozených“ občanů. Atmosféra byla od první chvíle velmi srdečná a přátelská. Program, který organizátoři připravili, potěšil nejedno srdce. O úvodní slavnostní náladu se postaraly děti z místní mateřské školy, které si pod vedením svých učitelek připravily krátké pásmo písniček, básniček a tanečků. Jejich vystoupení sklidilo bouřlivý potlesk a mnozí z přítomných neskrývali dojetí. Děti také předaly všem přítomným ženám květiny k nedávnému Dni matek. Upřímné úsměvy na tvářích jim vykouzlily i drobné vlastnoručně vyrobené dárečky od dětí ze ZŠ a MŠ Loučeň. Po kulturním programu následovalo bohaté občerstvení, které zahrnovalo sladké i slané dobroty – chlebičky, koláčky, kávu a čaj i něco na zahřátí. Senioři si mohli v klidu posedět, popovídat si s přáteli, zavzpomínat na staré časy a užít si příjemné odpoledne plné pohody. Nechyběla ani hudební vložka.

Setkání se zúčastnilo několik desítek seniorů. Podle jejich slov bylo vše krásně připravené. Velké poděkování patří nejen všem, kdo pomáhal při organizaci akce, ale také učitelkám a dětem z mateřské školy, které svou spontánností a radostí celý program nádherně oživily. Akce byla krásným důkazem toho, že mezigenerační setkávání má smysl a přináší radost všem zúčastněným. Už teď se mnozí těší na příští shledání.

Marta Peterková

Slavnostní vítání nových občánků v kulturním domě

V sobotu 5. července proběhlo v Kulturním domě v našem městysu slavnostní vítání nových občánků, které se tradičně koná jako projev radosti nad narozením nových členů naší komunity.

Malé občánky a jejich rodiče srdečně přivítaly starostka Marta Peterková a předsedkyně výboru pro občanské záležitosti Martina Záklasníková. Ve svých proslovech vyjádřily podporu rodičům a popřály dětem do života hlavně zdraví, štěstí a spokojené dětství. Celý slavnostní akt probíhal v příjemné a důstojné atmosféře, která umocnila význam této události. Každé z přítomných nově narozených dětí bylo zapsáno do pamětní knihy a obdrželo finanční poukázku s malým dárkem od obecního úřadu jako symbolické přivítání mezi občany naší obce.

S radostí oznamujeme, že řady našich občanů se rozrostly tyto děti (narozené od září 2024 do dubna 2025):

Tomáš Schneeberger, Marek Dobeš, Alžběta Maříková, Alexandr Vlček, Sebastián Hložek, Martina Bartoníčková, Izabela a Maxmilián Novákoví.

Děkujeme všem rodičům, kteří se slavnosti zúčastnili, a přejeme jim i jejich dětem mnoho radosti, lásky a pohody. Věříme, že se s nimi budeme setkávat v naší obci i při dalších milých příležitostech.

Zájezd do alpského městečka Hallstatt / 17. 5. 2025

Na výletě pořádaném městysem Loučeň jsme navštívili malebné alpské městečko Hallstatt, které leží v Rakousku u stejnojmenného jezera. Toto historické místo je známé nejen svou krásnou přírodou, ale také bohatou historií a kulturním dědictvím.

Po příjezdu jsme se nejprve vydali k místním vodopádům, které se nacházejí v blízkém okolí města. Cesta vedla krásnou horskou přírodou s výhledy na okolní vrcholky a jezero Hallstättersee. Samotné vodopády byly impozantní a jejich hukot jsme slyšeli už z dálky. Byl to silný zážitek, který nám připomněl sílu a krásu přírody.

Následovala projížďka parníkem po jezeře Hallstättersee, během které jsme si mohli vychutnat pohled na městečko z vodní hladiny. Pomalá plavba nám nabídl jedinečné výhledy na okolní hory, tradiční domky, přilepené ke skalám, i historické centrum Hallstattu. Byl to klidný a příjemný zážitek, který krásně doplnil celý program výletu.

Poté jsme navštívili jeden z nejstarších solných dolů na světě. Hallstatt je totiž znám těžbou soli už od pravěku. V dole jsme se prošli starými chodbami, sjeli po dřevěné skluzavce a dozvěděli se mnoho zajímavostí o historii i současnosti těžby.

Po návštěvě dolu jsme se procházeli samotným městem Hallstatt. Úzké uličky, tradiční alpské domky s květinami na balkonech, kostel s hřbitovem i výhled na jezero vytvářejí nezapomenutelnou atmosféru. Zastavili jsme se na hlavním náměstí, kde jsme si dali krátkou pauzu, prohlédli si místní obchůdky a vychutnali si klid města, které jako by se zastavilo v čase.

Na závěr bychom chtěli poděkovat řidičům autobusu, kteří nás bezpečně dopravili tam i zpět domů. Díky jejich profesionální jízdě a ochotě proběhl celý zájezd bez problémů a v příjemné atmosféře.

Z výletu jsme si kromě krásných fotek odvezli i spoustu zážitků a nových poznatků. Hallstatt nás okouzlil svou atmosférou, čistotou a souladem s přírodou. Tento výlet byl nejen zábavný, ale také poučný a rozhodně na něj budeme dlouho vzpomínat.

Pavel Bašus, místostarosta

Soubor Amadis rozzářil Kulturní dům Loučeň Dùghall: Úspěšný muzikál z pohledu diváka

Kulturní dům na Loučeň ožil 21. a 22. června hudbou, tancem a potleskem. Amatéřský divadelní soubor Amadis zde představil svůj nejnovější autorský muzikál Dùghall s originálním scénářem, autorskými písněmi a poutavým dějem, plným emocí, lásky a dramatických zvratů. Příběh ohně a meče, který si okamžitě získal srdce diváků a sklídl zasloužený úspěch. Představení, které kombinuje silný příběh, působivou hudbu a překvapivě profesionální výkony, naplnilo sál po oba dny do posledního místa.

Už od prvních minut bylo jasné, že diváci zažijí výjimečný kulturní zážitek. Soubor Amadis, složený z nadšených ochotníků všech generací, předvedl výkon, který by mohl směle konkurovat i mnoha profesionálním produkcím. Režie citlivě vyvážila dynamické scény s intimními momenty, kde každý z účinkujících měl možnost zazářit. Zvláštní uznání si zaslouží nejen herci, ale i choreografové, kostyméři a technický tým, jejichž práce dodala celému představení na lesku a profesionalitě.

Reakce publika byly nadšené – bouřlivý potlesk vestoje po závěrečné scéně byl zaslouženým vyjádřením uznání. „Bylo to úžasné. Nečekala jsem, že amatérský soubor dokáže vytvořit tak silný a působivý muzikál,“ uvedla jedna z divaček. „Už teď se těším na jejich další představení.“ Amadis tak znovu potvrdil, že i v menších městech a obcích může vznikat kultura na vysoké úrovni. Tento úspěch je výsledkem obrovského nasazení, vášně a týmové spolupráce – a zároveň důkazem, že láska k divadlu a hudbě dokáže zázraky.

Přejme souboru Amadis mnoho dalších úspěšných premiér a plná hlediště, protože takový talent si zaslouží pozornost i uznání.

Pokud chcete tento kulturní zážitek prožít na vlastní „oko i ucho“, pak další možnost budete mít opět 30. srpna 2025 od 19 hodin a 31. srpna 2025 od 15 hodin opět v Kulturním domě Loučeň

Marta Peterková

Jak rod Thurn-Taxisů propojoval Evropu

Poutavá beseda s PhDr. Michalčíkovou zakončená degustací vín

V nově zrekonstruovaných prostorách horního přísálí kulturního domu se v pátek 20. června uskutečnila mimořádně zajímavá beseda s doktorkou Hanou Michalčíkovou, která návštěvníky provedla fascinujícím příběhem rodu Thurn-Taxis – významné evropské šlechtické dynastie, která sehrála klíčovou roli v dějinách poštovníctví a komunikace napříč kontinentem.

Dr. Michalčíková poutavě přiblížila historii rodu, jehož kořeny sahají až do středověku a který vybudoval jeden z prvních skutečně funkčních poštovních systémů v Evropě. Přednáška zahrnovala nejen fakta o jejich zásluhách pro evropskou logistiku, ale i zajímavosti z jejich života, vztahy s panovnickými dvory či proměny jejich postavení v různých obdobích dějin. Vyprávění bylo doplněno bohatým obrazovým materiálem – historickými mapami poštovních tras, portréty členů rodu a dokumentací ze sídel, která Thurn-Taxisové obývali, zejména z Itálie a Regensburgu, kde dodnes stojí jejich slavný palác. Přísálí kulturního domu bylo zaplněno a atmosféra večera byla velice příjemná. Účastníci naslouchali s velkým zájmem a pak se i zapojili do diskuse, která se po ukončení hlavní části spontánně rozvinula.

Závěr besedy zpříjemnila degustace výborných moravských vín v režii pana Tichého, která skvěle doplnila intelektuální zážitek a umožnila návštěvníkům pokračovat v hovoru v uvolněné a přátelské atmosféře. Celý večer se nesl ve velmi kultivovaném duchu a potvrdil, že historie nemusí být suchopárná – právě naopak. Díky osobitému projevu Dr. Michalčíkové a krásnému prostředí se akce zařadila mezi nejzdařilejší kulturní události posledních měsíců. Zúčastnění žádali organizátory akce (městys Loučeň) o pokračování. Po dohodě s paní Michalčíkovou rádi další program připravíme v podzimních měsících.

Marta Peterková

Dětský den Loučeň aneb Vítáme prázdniny

Dne 29. června proběhl na plácku za Sokolovnou na Loučeňi Dětský den aneb Vítáme prázdniny. Celé akce se zúčastnilo kolem devadesáti místních i přespolních dětí a program byl opravdu našlapaný. Bylo připraveno osm znalostních a pohybových stanovišť, kde děti plnily zadané úkoly. Poté je samozřejmě čekala jak sladká, tak i věčná odměna. Byla pro ně připravena i ukázka hasičské techniky, aby děti viděly, jak různá hasičská technika funguje, co všechno je v hasičském voze uloženo a připraveno k případnému zásahu. A co by to bylo za den pro děti, kdyby tam nebyla zvířátka! Nejvíc zaujal poník. Děti si ho mohly pohladit a projet se na něm. A na závěr byla samozřejmě připravena pěna s vodní sprchou přímo od hasičů. Po celou dobu se mohli jak děti, tak dospělí občerstvit a posedět ve stínu v připravených stanech, neboť počasí nám vsutku přálo a slunce pálilo o sto šest. Byl to opravdu vydařený den. Nejen, že si jej užily děti, ale i dospělí všech věkových kategorií, kteří se přišli podívat, poklábosit, dopřát si něco dobrého na zub i k pití a poslechnout si dobrou muziku. Začátek prázdnin jak malovaný! Ale ten by se nikdy nepovedl, nebýt podpory Městysse Loučeň v čele s Martou Peterkovou, společnosti PILOUS s r. o. a paní Aleny Klimešové, restaurace i cukrárny U Otomanských, Zmrzlinového ráje Krédo, AGRI Loučeň a Masopustního výboru městysse Loučeň. Komu ale patří dík největší, je Lukáš Pulda – ten přišel s nápadem uspořádat celou akci a všechny z SDH Loučeň i SDH Patřín nás k tomu nadchl.

Na začátku léta nás vyhecoval Lukáš Pulda. Teď zase povzbuzujeme jak jeho, tak i sebe navzájem a už připravujeme něco na konec prázdnin. Doufáme, že se zase uvidíme a opět si to pořádně užijeme.

*Za přípravnou partu SDH Loučeň a SDH Patřín sepsaly
Hana Horáková a Alena Klimt*

Z činnosti SDH Loučeň

Vážení a milí čtenáři, dovolte nám seznámit vás s děním v našem spolku. V minulém Občasníku jsme probírali únorové akce, takže navážeme tím, co dalšího se od té doby událo.

V březnu OSH uspořádalo v naší základní škole plnění odznaků odbornosti. Mezi ostatními družstvy mladých hasičů z celého nymburského okresu, splnilo odborky i deset našich dětí. Máme nově jednoho instruktora, jednoho kronikáře, jednoho velitele, dva strojníky, tři preventisty a dva preventisty juniory. Poté měli zúčastnění mladí hasiči domluven volný vstup do zámeckého parku, za což bychom paní majitelce rádi poděkovali.

Další březnovou akcí byla brigáda mužské části našeho sboru na parkovišti u zámku při likvidaci opotřebovaných břevnen ze zábradlí. Další brigádu si chlapi svolali na duben, a to k úklidu v hasičárně.

Pak se pilně trénovalo na jarní část hry Plamen, zařazenou do požárního sportu. V dubnu se družstvo starších a mladších zúčastnilo štafetové soutěže ve sportovním areálu „Tyršák“ v Nymburce. Večer před soutěží jeli chlapi pomoci s přípravou překážek na soutěžní dráhu, protože jsme letos byli vyzváni k účasti v přípravné a úklidové četě. Zároveň každé družstvo muselo dodat rozhodčího nebo pomocného rozhodčího.

V rámci květnových oslav Dne osvobození se členové našeho sboru ve slavnostním stejnokroji zúčastnili pokládání kytice k pomníku padlých. Družstva mladších, starších a dorostu si v květnu zasoutěžila v Krchlebech o Pohár starostky OSH Nymburk v požárním útoku. Hned další víkend se konalo závěrečné kolo hry Plamen ve Slovci s celkovým vyhodnocením. Tentokrát družstvo mladších a starších soutěžilo v útoku CTIF a v požárním útoku. I do této soutěže jsme museli dodat pomocného rozhodčího. V květnu už byla přichystána nová břevna k ohrazení parkoviště u zámku, takže se chlapi opět svolali na brigádu, aby dokončili to, co v březnu započali.

Začátkem června se dorost zúčastnil soutěže v požárním útoku v Milovicích. V polovině června jsme tréninkovou sezonu 2024/2025 mladých hasičů zakončili bojovkou v lese Bludníku, brigádou na parkovišti u zámku, kde děti natíraly sloupky nového zábradlí. Celá akce končila občerstvením u KD.

Pak se část našich členů vydala na vodu a část na výlet s panem Kaňkou. Koncem června nás čeká spoluúčast při pořádání Dětského dne k začátku prázdnin a koncem srpna výjezdní soustředění mladých hasičů, ale o tom zase až příště.

Na závěr bychom rádi poděkovali za podporu naší činnosti masopustnímu výboru, pořadatelům traktoriády, městysi Loučeň. Dík patří také členům SDH Patřín za vzájemnou spolupráci.

Přejeme vám krásné letní dny, zalité sluncem, úžasnou dovolenou, prázdniny plné zážitků a šťastný návrat domů.

Vaši hasiči

Rybáři Loučeň

Začátkem května začala revitalizace rybníku ve Studečkách. Máme za sebou položení nové přítokové trubky, zpevnění břehů a opravu stavidla. Během celého měsíce června probíhala největší a nejnáročnější akce na odbahnění rybníka. I přes neustále prosakující vodu ze dna, která ztěžovala práci bagristovi i řidiči Tatry, se nakonec vše podařilo. Doufejme, že o prázdninách nám pomůže nějaký deštík, a my začneme napouštět. Rádi bychom ještě připomněli, že pokud by byl zájem vstoupit do rybářského spolku tady na Loučeni (od šesti let věku), můžete se obrátit na pana Rakovce (tel.: 603 784 851) nebo pana Kovárika (tel.: 777 309 413). Přejeme všem krásné letní prázdniny a dovolenou.

Za rybářský spolek Loučeň Petr Kovárik

To všechno čas nevodnééés...

Příchod májového času v nás probouzí potřebu setkávání se, vzpomínání na časy minulé, z nichž mnohé přetrvává. A tak **SENIOR PARK v Luštěnicích** zorganizoval jedno sobotní odpoledne návštěvu rodinných příslušníků našich klientů u nás. Napočítali jsme na sedm desítek návštěvníků, kteří nepohrdli připraveným pohoštěním, ani programem, jemuž dominoval koncert Jaromíra Adamce nazvaný Pocta Waldemaru Matuškovci. Neokázalé setkání několika generací zahájili ti nejmladší – mažoretky z nedaleké Dobrovice. A pak už dostal slovo Jaromír Adamec. Podmanivou barvou svého hlasu nás zavedl do dob největší slávy hitů jako Slavíci z Madridu, Tuhle rundu platím já, Jó, třešně zralé, Růže z Texasu či To všechno vodnééés čas. A tady se dostávám k začátku svého vyprávění, protože důkazem toho, že „čas všechno doopravdy nevodnééés...“ byla odezva na oblíbené písničky našeho mládí. Jaromír Adamec svým neokázalým šarmem strhl i obecnost složené z pamětníků, jakými jsou naši klienti, kteří svou spokojenost dali patřičně najevo ať již pobrukováním známých melodií či dokonce spontánním zpěvem. Opět jedno z příjemně strávených odpolední.

Senior Park Luštěnice, Andrea Žďánská, vedoucí

TAJV Open na Loučeni

Loučeň hostila v pátek 6. června první ročník významné městské školní sportovní akce **TAJV Open** ze soutěže Sportovní den mládeže pro místní děti a žáky školy. Účastníci sportovního turnaje se na Loučeni utkali v soutěžním čtyřboji ve fotbalu, florbalu, házené a frisbee. Celkem se na začátku sportovní akce sešlo 8 soutěžních týmů, které mezi sebou změřily síly o nejúspěšnější družstvo turnaje.

Celkové vítězství si na turnaji na Loučeni odnesl tým „MVP“, složený z členů **František Folbrecht, Josef Vobejda, Vojtěch Ježek, Nikola Nováková, Štěpán Šifta, Martin Kühnel, Jan Kyovský, Ilia Pančenko, Tereza Narovcová, Kateřina Melčáková a Tobíáš Král**. Stříbrné umístění vybojoval tým „Mistři“ a bronzovou příčku obsadil tým „Alfa“. Úspěšní finalisté postupového turnaje byli odměněni zlatými medailemi a upomínkovými diplomy. Hráči z Loučene, kteří se umístili na předních pozicích, obdrželi také nominaci k účasti v národním finále, které se bude konat 28. listopadu 2025. Na něm budou postupující finalisté reprezentovat zejména základní školu a naši obec.

TAJV Open se konal za finanční podpory městyse Loučeň a partnerů soutěže.

Mgr. Jan Váňa, www.tajv.cz

Škola v přírodě – Bedřichov 2025

Ve dnech 1. – 6. června se žáci 3., 4. a 5. třídy zúčastnili školy v přírodě v malebném prostředí Bedřichova u Jablonce nad Nisou.

Během celého týdne děti zažily spoustu nezapomenutelných zážitků. Navštívili jsme lanové centrum, kde si každý mohl vyzkoušet svou odvahu a obratnost, vydali jsme se na rozhlednu Královka s krásnými výhledy do okolní krajiny a absolvovali jsme celodenní výlet k přehradě Bedřichov, který vedl přes Šámalovu louku.

Odpolední programy často probíhaly ve spolupráci s animátory, jejichž nápadité hry a aktivity si děti velmi oblíbily. Nechyběla ani napínavá noční bojová hra v okolí místního kostela, na kterou budou účastníci jistě ještě dlouho vzpomínat.

Po šesti dnech plných dobrodružství jsme se u školy opět šťastně shledali s rodiči.

Týden v Bedřichově byl plný radosti, přátelství, nových zážitků a krásné přírody. Už teď se těšíme na příští výpravu.

Mgr. D. Kulhánková

Slavnostní rozloučení s žáky 9. ročníku v duchu country

Ve čtvrtek 26. června proběhlo v místním kulturní domě slavnostní rozloučení s žáky 9. ročníku. Režisérem večera byla paní učitelka Diana Kulhánková. V průběhu večera se na pódiu objevilo několik žákyň a žáků ZŠ a MŠ Loučeň, kteří předvedli svůj talent. Žáci 9. ročníku si připravili vystoupení v duchu country. Vystoupení, ve kterých se objevili i třídní učitelé, sklidila velké ovace. Po slavnostních nástupech došlo k vrcholu večera – šerpování. Třídní učitelé si ke každému žákovi připravili několik krátkých větíček. Po samotném šerpování třídní učitelé poděkovali rodičům za spolupráci, kolegům za podporu a svým „dětem“ za krásné okamžiky. Do další životní etapy jim popřáli mnoho štěstí. Poté si vzali slovo žáci devátých tříd. Ve svých projevech vtipně zachytili učitele, kteří je v průběhu jejich školní docházky provázeli. Pro každého si připravili dárek. Večerem provázela Anna Najmanová a František Hryzlík. O kulisy se postarala paní učitelka Mirka Musilová a paní Lucie Cee, která dodala květinové aranžmá. Celý večer byl nabitý emocemi. Nechyběly slzy štěstí, ani smutku. Myslím, že všichni přítomní budou dlouho vzpomínat.

Na závěr vzkaz pro dnes již absolventy roku 2025 – „Per aspera ad astra“, Přes překážky ke hvězdám.

Žáci ZŠ Loučeň

Pavel Bašus – Wildlife Photographer FOTOEXPEDICE WILDLIFE 2026

Neopakovatelné zážitky při pozorování
divokých zvířat

1. Polsko, NP Bělověž – Zubří evropští – 19.–22.2.2026
2. **TOP NABÍDKA**, Finsko – Medvědi a Rosomáci – 24.–28.6.2026
3. Kostarika – Pozorování Jaguárů při lovu želv a velryby Keporkak – srpen 2026
4. Polsko – Karpaty řeka San – pozorování vlků a zubrů u řeky – 16.–21.10.2026
5. Maďarsko, NP Hortobágy – jeřáb popelavý, orli, volavky – 9.–11.10.2026

**Chcete být u toho? Rezervujte si své místo na
tel. +420 732 500 771**

fotopb@seznam.cz

www.fotopb.cz

+420 732 500 771

Výtěžek z Masopustu

Pořadatelé masopustního průvodu děkují všem účastníkům a sponzorům, kteří se podíleli na úspěšném průběhu ročníku 2025.

**Výtěžek z Masopustu ve výši 48.000,– Kč
bude rozdělen mezi tyto zájmové skupiny:**

Malí fotbalisté	7.000,– Kč
Klub seniorů	5.000,– Kč
Družina při ZŠ Loučeň	5.000,– Kč
Zásahová jednotka hasičů	5.000,– Kč
SDH Loučeň děti	10.000,– Kč
Spolek Tvořivé ruce v KD	3.000,– Kč
TJ Sokol Loučeň oddíl Duha	3.000,– Kč
Karolínka	10.000,– Kč

Ještě jednou děkujeme účastníkům, sponzorům a hlavně Obecnímu úřadu městyse Loučeň, který nám tuto akci umožnil a pomohl nám ji pořádat.

Rozhovor s manželi Holánkovými

Hallmark – tak se módním anglickým slovem označují turisticky zajímavá a něčím pozoruhodná místa ve městech i menších obcích. Na Loučeni se kromě zámku jedním z takových míst, která stojí za povšimnutí, bezesporu stává i Průmyslové zboží u Holánků.

Co vás vedlo k odhodlání převzít nepříliš prosperující obchod „na venkově“ do svých rukou v době, kdy mnoho malých soukromých obchůdků spíše bojuje o přížití?

„Táta začal podnikat hned v 90. letech. Byl jedním z prvních soukromníků na Loučeni. Nejdříve s mámou prodávali potraviny a později zavedli v tomto domku prodejnu průmyslového zboží. Předtím tady byla školka a rodiče to tu trochu předělali. Brácha a já a jsme tu vlastně vyrůstali a pomáhali. A pak i naše děti“, vzpomíná pan Holánek. „Pak se stalo, že se paní Pavla Štalmachová přestěhovala se svými kytičkami do přízemních prostor na radnici, které jí lépe vyhovují.“

A obecní úřad vypsal výběrové řízení a vy jste se přihlásili. Co vás k tomu vedlo, když vás rodiče od toho zrazovali?

„Asi hezké vzpomínky. K tomu se přidalo i to, že jsem bohužel začal marodit a už jsem truhlářinu dál dělat nemohl. Se ženou jsme probírali a ujasňovali si představy, jak bychom to tady vedli.“

„Důležité bylo, že i děti nás v našem rozhodnutí podporovaly“, dodává paní Holánková.

Takže výběrové řízení dopadlo dobře...

„Ano, jsme tu v nájmu už čtvrtým rokem, celý dům včetně obchodu patří obci. Obecní úřad nám velmi pomohl s renovací prodejních ploch a rekonstrukci rovněž financoval. Měnily se podlahy a částečně i vybavení. Všechny stavební úpravy probíhaly za provozu – nejdříve jsme přestěhovali všechno do jedné místnosti a pak zase přesunuli do druhé. Bylo to náročné, ale povedlo se to.“

A co sortiment? Čím jste se řídili při jeho výběru?

„Začínali jsme jako železářství. Podmínkou výběrového řízení bylo, že převezmeme i papírnictví a drogerii. Ze začátku nám hodně pomáhala a radila paní Jiřina Kloučková. A pak nás inspirovali sami zákazníci. Někdo něco potřeboval, tak jsme to objednali z velkoobchodu... snažíme se vyhovět. Lidé chtěli i nějaké základní domácí potřeby, pak krmivo pro zvířata, semínka, sazeničky, hnojiva atd. a děti si chodí o polední přestávce kupovat želatinové hady. Hodně lidí zajíždí pro substráty a mulčovací kůru...“

Je to až neuvěřitelné, co všechno se u vás najde. K mému velkému překvapení jsem si u vás nečekaně koupila i krém na boty.

„Často se nám stává, že někdo vejde se slovy: „Jenom se zeptám...“. A my sáhneme a podáme, nebo objednáme. Držet velké zásoby si nemůžeme dovolit, bereme od všeho vždy jen po pár kouscích.“

Takže doslova:

Od šroubku až po beránka nakoupíte u Holánka

Moc hezký obchodní slogan.

„To vymyslel kamarád při večerním posezení u piva. Přihodilo se nám ale, že jeden veselý zákazník provokativně přišel s tím, že by si dal toho beránka. „Tak si pojďte vybrat“, vyzvali jsme ho. Koukal, když jsme mu ho venku ukázali.“

Aha, vaše ZOO.

Máme tu teď kachny a kamerunské ovce. U nich ovečky nemají rohy, jenom beránci.

A nestěžuje si někdo, že ovce bečí?

Ne, zatím to našťěstí nikomu nevadí. Naopak. Často se tu zastavují rodiče s dětmi, chodí sem na procházky i školka...

To je velmi sympatické, ale objasněte nám, jak je možné, že takový malý vesnický obchůdek si tak úspěšně vede ve stínu velkých obchodních center. Že před jejich konkurencí nelze obstát, vás varovali i vaše rodiče. Táta vám prý říkal: „Hlavně si neberte ten krám, dnešní doba to neutáhne“

„To je pravda. Lidé to tu ale mají rádi. Říkají, že kvůli šroubkům se jim nechce jezdit do města. Chodí sem nakupovat i řemeslníci a údržbáři. Hodně návštěvníků ze zámku a turistů se sem chodí jen tak pokochat. Mají rádi tuhle vesnickou všehochuť. Velmi nám pomohlo i to, že jsme se stali výdejním místem pro Zásilkovnu a PPL. Lidé si přijdou vyzvednout balíček, pokoukají... Mnozí ani netušili, co všechno se dá u nás koupit. V obci má třeba Zásilkovna ještě dva plechové boxy, lidé se ale raději zastaví tady, hlavně ti starší. Nejenom proto, že je to pro ně jednodušší, ale chtějí si popovídat.“

Hezky jste zkultivovali a zpříjemnili i prostředí před obchodem. Ukazuje se, že lidé potřebují společenské kontakty, vypovídá se.

„Lidé si přijdou koupit jen maličkost a pak se rozpovídají. Někdo se rád zastaví a posedí, dá si kafe nebo pivo...“

Takže doporučovaných 10 000 kroků denně, tedy přibližně 8 kilometrů, tady určitě snadno překonáváte. A nemíváte téměř nikdy zavřeno.

„Těch kroků udělám někdy i mnohem víc“, směje se pan Holánek. „Zavřeno míváme jen v pondělí odpoledne. To většinou jezdíme na nákupy do velkoobchodů.“

A jak to vidí paní Holánková? Pro ni určitě také není snadné být dopoledne v zaměstnání a odpoledne za pultem?

„Někdy toho je opravdu moc, ale důležité je, že nás to oba baví a naplňuje“, dodává paní Pavlína.

Ptala se Hana Michalčíková

E-shop
MOJETISKY.CZ
Výrobce Vašich tiskovin

Skenuj a tiskni!

KALENDÁŘE
FOTOOBRAZY
POTISK TRIČEK
REKLAMNÍ PLACHTY

<https://www.mojetisky.cz>

Kdopak se to schovává v tom strašidelném obleku? Vypadá jako hejkal. Sotvakdo uhádne, že je to náš místostarosta PAVEL BAŠUS. A co v něm dělá? Nejde o bojový převlek, ani divadelní kostým. Napadlo by někoho, že potichu už pět hodin čeká v hustém vysokém ostružiní u jezevčí nory jen proto, aby vznikla možná jen jedna fotografie? Fotografování je totiž jeho zálibou a potěšením.

U Vás ale nejde jen o nějaké běžné focení tak, jak to dělá většina z nás? Odborně se to prý nazývá „WILDLIFE“ – fotografování divoké zvěře.

Ano, je to focení divokých zvířat v jejich přirozeném prostředí – v přírodě. Inspiroval mě kolega v práci. Vrátil se z dovolené v Kanadě a ukazoval mi nádherné snímky medvědů a přírodních scénérií. Uchvátilo mě to. Tak jsem to zkusil nejdříve tady. Brouzдал jsem po okolí a fotil srnky, lišky, divoké kachny... Podařilo se mi zdokumentovat příběh jedné labutí rodiny v Pečicích – od jejich vylíhnutí na jaře až do odletu v září.

Stále víc vás ale přitahovali méně obvyklí a vzácní živočichové.

Mám rád Šumavu. Tam se mi poprvé nedaleko obce Srní podařilo zachytit vlky v ohradě. Pohyboval jsem se ale hlavně v Bavorském národním parku. Díky teleobjektivu mám i fotky chráněného tetřeva a tetřívků. Chystal jsem se také na jelení říji. I přes dlouhé čekání v zimě brzy ráno to bohužel nevyšlo. Není to

jednoduché. Park je hodně hlídáný. I když je možné tam fotit bez povolenky, nesmíme se přibližovat víc, než je dovoleno.

Tak jste se rozjel za pravou exotikou do Finska.

S několika jinými fotografy z celé republiky jsme se vydali do světového medvědího centra Wild Brown Bear u jezera Erilampi až na rusko-finské hranici. Prožili jsme tam ve spartánských podmínkách nezapomenutelný týden. Byli jsme tam v červnu, kdy na severu vládne bílé noci. V té době probíhá říje medvědů. Ve dne jsme spali a od pěti hodin večer do rána byli ve střehu. Je to zvláštní, díky stálému světlu jsme téměř necítili únavu.

Takže samí chlapi a žádné flámování?

To opravdu nešlo. S medvědy jsme měli silné zážitky. Jednou medvěd naháněl medvědice a proběhl pouhé čtyři metry od nás. Jindy jsme zase slyšeli funění přímo za naší primitivní malou dřevěnou boudou. Čekali jsme ale hlavně na rosomáka, kterého se bojí i medvěd. Je krásný, ale za pět dní čekání se nám ukázal jen jednou kolem půlnoci a jen na tři minuty.

Moc rád bych se na to místo vrátil. Je tam nádherná příroda. Mokřady, jezera a bezpočet komárů. Finové používají moskytiéry, my spíše repelenty.

Máte také nějaký repelent na medvědy? Nebojíte se?

Důležité je dodržovat vzdálenost. Zbraně nemáme, pro případ přímého střetu můžeme na medvěda použít kasr sprej. Ten působí až na deset metrů.

A vaše poslední zážitky?

Letos začátkem května jsem uspořádal fotoexpedici do Vlčí Hory, jedné z posledních divočin v Evropě. Leží v severovýchodním koutu Slovenska u hranic Polska a Ukrajiny. Celá oblast je porostlá rozlehlými dubovými a bukovými lesy, kde žijí vlci a zubři. První den provádíme vždy monitorování, tj. hledáme stopy, záchytné body apod. Ideální je najít mršinu. Ta láká vlky. Chtěli jsme ale hlavně zmapovat povodí řeky San, kam chodí k napajedlům zubři. Povedlo se nám najít stezku, kudy lesem táhlo stádo v počtu 10–15 kusů. Bohužel ale rychle utekli pryč.

Taková fotoexpedice musí být i fyzicky velmi náročná.

Ráno ve tři hodiny musíme být už na stanovišti, to znamená vyšlapat z tábořiště v nelehkém horském terénu kolem šesti-sedmi kilometrů. Po deváté hodině se vracíme zpět a v pět odpoledne vyrážíme na noční focení. Musíme být dobře maskovaní a najít si

takové místo, abychom stáli ideálně proti větru a zvěř nezachytila náš pach.

Jaký fotoaparát používáte a jak fotíte – z ruky nebo ze stativu?

Já mám Nikon. Váží asi 2,5 kg. Z ruky fotíme cestou, na stanovišti používáme stativ. Tohle fotografování je hodně o štěstí a náhodě. Jednou večer jsme jeli autem a tu se před námi vynořil rys. Koukal přímo na nás. Než jsem vytáhl aparát, zmizel.

Neexistuje mezi fotografy řevnivost a soupeření?

Řekl bych, že ne. Fotky si nepředáváme, ale informace ano. Důležitý je ale hlavně kontakt s místními lidmi. V Karpatech jsme se seznámili s jedním bačou. Vyprávěl nám o vlčích. Vlci se bojí a člověka nenapadnou. Dnes se ale chovají jinak než kdysi. Napadají ovce i celá stáda. To samé platí o medvědech na Slovensku. Lidé je krmí a ohrožují tak sami sebe. Měli bychom zvířata respektovat a chovat se na jejich přirozeném území jako hosté.

Jak na váš koníček nahlíží Vaše paní? Má pochopení?

Naštěstí má. Byli jsme spolu v Polsku na Mazurských jezerech fotit jeřáby a čápy. Těch je tam spousta. Také jsme navštívili Bělověžský národní park na samé hranici s Běloruskem. Je to chudý kraj s krásnou přírodou, kde je možné potkat i zubry. Letos v říjnu se spolu chceme vydat do Hortobágy v Maďarsku, kde mají mezipřistání bílé volavky a jeřábi popelaví, když táhnou přes Černé moře dál na jih. Bývá jich tam až sto tisíc.

A vaše další sny?

Rád bych vydal velkou fotoknihu. Musím nejdříve udělat velkou probírku – hodně toho nafotím, ale pak se mi z toho líbí jen dvě, tři fotky. Chci se opět vrátit do Vlčích Hor k našemu známému bačovi a v únoru znovu do Bělověžského pralesa. A někdy snad na Kostariku na jaguáry.

A my se zase těšíme na výstavu Vašich fotografií, kterou, jak doufáme, brzy na Loučení uvidíme.

Ptala se Hana Michalčíková

Městys Loučeň
Vás zve na
XXVI. ročník

MEZINÁRODNÍ LETNÍ HUDEBNÍ FESTIVAL

Thurn Taxis
Loučeň 2025

1. 8. „Nejkrásnější melodie letního soumraku
– od opery k muzikálu“
5. 8. „Klavírní recitál podmanivých melodií
Fryderyka Chopina a L. van Beethovena“
8. 8. „Nejtalentovanější mladí umělci
– letošní absolventi Pražské konzervatoře“
12. 8. „Letní operní večer s madam operou
– Vystoupení pokladů české operní scény“

Začátek programu vždy od 18:30 hod.
KD Loučeň, Nymburská 345, 289 37 Loučeň

V RÁMCI LETNÍHO HUDEBNÍHO FESTIVALU PROBĚHNOU DALŠÍ KONCERTY:

31. 7. 2025 od 18,30 hod. v kostele v Rožďalovicích

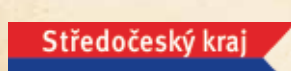
Vystoupí pan Petr Čech – varhany a mezzosopranistka Michaela Kapustová.

19. 8. 2025 od 18,00 hod. v evangelickém kostele v Bošíně koncert operního zpěvu.

Hudební díla A. Dvořáka, B. Smetany, Giuseppe Verdiho atd..

Vystoupí: Michael Kubečka - basbaryton + Petr Veselý - klavír.

Akce je podpořena Středočeským krajem
– středočeský Fond hejtmanky 2025

Vstupné 199,- Kč / koncert
Součástí vstupného je welcome drink

Bydlíme s mojí ženou Dášou už skoro dvacet let na Patříně, kde jsme si nechali přes zuřivý odpor jisté paní, dejme tomu, že se jmenovala Sobotová, z nymburské radnice, odbor výstavby, postavit srub. Potřebovali jsme bydlení na dobu stáří.

Abych to objasnil: Paní Sobotová z moci úřední prohlásila, že na Patřín srub nepatří. A že jeho stavbu nepovolí, dokud jí nepřineseme spoustu potvrzení s kulatým razítkem. Přinesli jsme několik z nich, domnívající se, že to bude dostatečné, ale dozvěděli jsme se, že to nestačí. Že chce další povolení.

I začal jsem obíhat patřičné úřady a razítka shánět. Přiblížila se zima a my jsme v obavách před mrazy nechali vybetonovat základy. Dozvěděli jsme se, že paní Sobotová je odbornicí na slovo vzatou, takže nám sdělila, že betonovat lze i za vysokých mrazů. Ale bez jejího svolení ne. Bubul!

Firma, která nám měla srub dodat, přivezla veškeré potřebné a zaplacené klády na stavbu a vytvořila z nich čtyři stěny našeho budoucího domečku.

Ó běda! Paní Sobotová se to nejen dozvěděla, ale jak nám řekla, potají si vše vyfotografovala, a už jsme platili pokutu! Dvacet tisíc, což je pro penzisty pořádná „darda“. A stavební firma dostala výstrahu, že zaplatí dokonce milión korun pokuty, pokud bude ve stavbě pokračovat. A že nám může i torzo domu zbourat buldozerem! Sehnal jsem a dodal další a další razítka. Takže jsem měl i potvrzení, že přes Loučeň a Patřín nepovede horká linka mezi Kremlem a Bílým domem v USA, že tudy nepovede průplav Odra-Dunaj, že se Loučeň nebude bourat, aby vzniklo záložní letiště pro to v Praze, nesoucí jméno prezidenta Václava Havla. Pořád to bylo málo. Moje žena se už bála i jen projít okolo Městského úřadu v Nymburce! Naštěstí jsem si vzpomněl, že existuje jedna jediná možná cesta, jak srub dokončit. Náš poslanec, a hlavně jeho právníčka, si uvědomili, že úřady neslouží k tomu, aby bránily lidem uvolnit byty v Praze a odejít na zasloužilý odpočinek na venkov a postavit si tam za vlastní těžce uspořené peníze skromný dřevěný dům. Že Loučeň má mnoho dřevěných domů a že srub mezi ostatní budovy zapadne, a naopak bude u lesa na správném místě. Nevíme, co řekla právníčka paní Sobotové, ale do týdne jsme měli povolení! Všem lidem, kteří k nám za těch skoro dvacet let přišli na návštěvu či za úřední povinností (třeba pográtulovat nám k výročí dávného narození) se líbí, jak je náš srub krásný a jak báječně vypadá jeho vnitřní zařízení. Všem stačí říci, že nás najdou ve „srubu u lesa“ a místní už vědí.

A tak jsem se mohl vrátit na místo, které jsem znal už od dětství, které jsem prožil v Nymburce. Stačilo vzít kolo a za chvíli jsme byli s dvěma mými

kamarády na Loučeni či u rybníka Jívák. Nemůžeme si vynachválit, jak se nám tady dnes líbí. Denní procházky s pejskem obvykle vedly k jinému rybníku u bývalé rybízovny, kde jsme si mohli sednout a odpočívat. Chápu majitele pozemku s rybníkem, že postavili plot a na rybník už se díváme pouze přes něj. Ale kdosi neznámý pochopil, že stárneme a že ujít delší vzdálenost začíná být problém. I neváhal a velmi zručně vyrobil jednoduchou lavičku a umístil ji v lese na trati, kterou denně s naším teriérem absolvujeme. Byla přesně v půlce zdravé chůze a sloužila nejen k odpočinku, ale i k tomu, co řekl v roli venkovského doktora pan Hrušínský ve filmu o střediskové vesničce. Z lavičky se dalo kochat krásou lesa. I teď, v době, kdy lesy na Loučeňsku slouží jako zásobárna dřeva, takže je polesí valem kácí, sloužila lavička dál. Už neslouží. Kdosi zjistil, že daleko zdravější je neodpočívat, ale šlapat dál a dál. I ukradl „naši“ lavičku. Možná, že se mu i hodilo těch pár prkének k zatopení v dobách mrazů a závějí. Nebo třeba umístil lavičku na vhodnější místo či dokonce na vlastní zahradu. Problém je v tom, že já nejsem ani trochu zručný, abych novou lavičku vyrobil. Možná se najde někdo šikovnější a nový odpočivný prvek lesa stvoří a opatří ho řetězem proti krádeži. Jenže co když se onomu vandalovi bude hodit lavička i onen řetěz, navíc i strom, ke kterému bude řetěz upevněn?

Jan Jelínek

Dagmar Jelínková - Břízky na Patříně

O jednom bývalém Loučeňákovi

Do redakce nám přišel následující průvodní dopis od našeho milého pravidelného přispěvatele Ing. Jiřího Havláta:

V příloze Vám posílám povídání o mém zesnulém švagrovi. Napsal jsem to několik let po jeho smrti jako památku na veselého chlapa, který měl smysl pro legraci. Někdy měl smůlu, jindy jí pomohl. Protože je to dost dlouhé, rozdělil jsem to na dvě části i pro případné podzimní vydání Občasníku.

V době, kdy celá společnost je nervózní a žije v obavách z příštích událostí, jsem si myslel, že by neškodilo trochu náladu čtenářů odlehčit.

O jednom bývalém Loučeňákovi

Před několika měsíci zemřel bývalý Loučeňák, obyčejný člověk, který měl snahu dobře se starat o rodinu. Protože to byl člověk se smyslem pro legraci, některé jeho příhody přinesl život, jiným s chutí pomohl sám a dokázal pro některé věci obětovat i své ego. Jen konec života tak nějak úplně nezvládl.

Na Loučení v zámku byla v druhé polovině padesátých let umístěna škola výpravčích ČSD. Jeden z frekventantů této školy se jednoho krásného dne objevil v naší rodině jako nápadník a později i manžel mé sestry. Budeme mu říkat třeba Mirek.

Když dokončil tuto školu a oženil se, dostal místo někde v České Lípě. Pořídil si motokolo značky Stadion a jezdil do služby vlakem z Vlkavy nebo pro něho jezdila Míla na motocyklu. Jednoho dne volal, že přijede v neobvyklý čas, aby tedy pro něj Míla přijela na motorce. Ta v určenou dobu čekala na nádraží na Vlkavě. Přijel rychlík a mimořádně zastavil. Chvilí se nic nedělo a pak se otevřely dveře u jednoho vagonu a z nich vystoupil jeden cestující – vlastně dva. Mirek a táhnul za sebou kozu. Když to Míla viděla, našlápla motorku a ujela mu. U závor si to však rozmyslela a vrátila se pro něj. Mirek vrazil řetízek s kozou Míle do ruky a hnal se po řídítkách motorky. Míla jej však k řízení motorky nepustila, a tak Mirek musel vézt kozu na klíně. Doma z něho vylezlo, že paní vechtrová pásala dvě kozy na pešunku, a tak od ní jednu koupil. Koza cestovala na záchodě, kam jí Mirek zamkl, a sám si sedl hned v prvním kupé, aby měl přehled. Cestující museli chodit na záchod do vedlejšího vagonu. Jak to udělal, aby rychlík zastavil na Vlkavě, nám nikdy neřekl.

Teta pak připravovala kozí maso na česneku, na marjance i na další způsoby. Pamatuji, že jsme pak asi pět let tohle maso nemuseli, ačkoli to v té době bylo nejlevnější. Mirek si pak často dobíral Mílu tím, že až skončí jako výpravčí, požádá někde o vechtrovnu, aby Míla mohla také pást kozy na pešunku. (Poznámka: vechtr = závorář, vechtrovna = domek u závor, pešunk = násep pod kolejemi)

V krátké době se jim narodili postupně dva krásní kluci a Mirek se staral. Koupil kombinovaný sporák na propanbutan s elektrickou troubou. Problém byl v tom, že tehdy byl tento plyn v desetikilové bombě k dostání pouze v plynárně v Nymburce. Jednou, když jim plyn došel, Mirek přivázal prázdnou bombu na nosič svého motorového kola zn. Stadion a vypravil se do Nymburka. Co čert nechtěl, v Krchlebích ho zastavila hlídka dopravních policistů. Podívovali se nad tím, že na tak malém kole veze tak těžké zavazadlo. Také uchycení se

jim zdálo nedostatečné. Když to chtěli řidiči vytknout, všimli si, že ten má na nose obroučky brýlí beze skel. To byl vrchol. Nakonec je Mirek ukecal, že plyn nutně potřebují, že má doma malé děti a nemá jim na čem uvařit Sunar. Policajt mu nakonec řekl: „Človče, radši jedte, ať vám ti kluci neumřou hladu.“ Zpátky to však vzal raději přes Bobnice a Jíkev.

Na všechny plesy, které se v té době na Loučení konaly, jsme chodili společně. Mirek se jednoho dne opozdil a volal, abychom Mílu vzali s sebou a nečekali na něho, že určitě dorazí, ale trochu později. Tak se i stalo. Přišel, zasedl ke stolu a do tance se příliš nehnal. Nakonec podlehl přání Míly a šel tancovat. Nějak mu to ale nešlo. Míla ho nemohla, jak později říkala, utrhnout z parketu. Když se pídila po příčině, zjistila, že Mirek má na botách nazuté gumové galoše.

V jednom svém příspěvku jsem už psal o tom, jak jsme šli na Rusalku, kterou dávalo Národní divadlo na Jíváku. Rusalku jsem viděl alespoň osmkrát, ale to, co jsme tehdy zažili na Jíváku, nemá obdoby. V tom prostředí to bylo něco fantastického, co se prostě ve zděném divadle nemůže povést.

Tehdy Mirek přijel ze služby také na poslední chvíli a v žádném případě nechtěl jít v tehdejší modré uniformě s velkými stříbrnými výložkami. Nabídl jsem mu tedy své nové tmavomodré sako. Vše probíhalo dobře, Rusalka skončila dost pozdě, protože se začínalo až v 21 hodin. Tehdy na lesní cestě na Loučeň byly dvě velké bažiny, které sice pořadatelé akcí na Jíváku nechávali zavážet škvárou, ale voda s bahnem vždy po krátké době vystoupaly na povrch. Museli jsme tyto velké kaluže zdaleka obcházet.

Mirek tehdy chtěl celé rodině dokázat svoji fyzickou zdatnost a tak se rozeběhl s tím, že jednu tu velkou kaluž přeskóčí. Skoro se mu to povedlo. Smůlu měl, že dopadl těsně před okraj kaluže, nohy mu vyletěly nahoru a Mirek spadl na záda. Dostat se ven jen s mokkými zády nešlo, musel se obrátit na kolena, a tak dílo zkázy bylo dokonáno. Protože jsme samozřejmě nešli z představení na Loučeň lesem sami, pobavil Mirek mnoho dalších Loučeňáků. Mě však smích brzy přešel, přece jenom se jednalo o mé nové sako.

Někdy v roce 1964 se Mirkovi podařilo výhodně koupit auto „limuzínu“ předválečné značky Škoda 430. Bylo poměrně zachovalé, jen při silnějším zavření dveří spadlo sklo ve dveřích až do nejnižší polohy. Z auta měl značnou radost a byl na ně patřičně hrdý. Jednoho dne nabídl Míle, že ji doveze do práce do Nymburka. To ráno však byla silná mlha a za zatáčkou u Krchleb se proti nim vynořilo z mlhy jiné auto, které Mirek spatřil na poslední chvíli. V panice, místo aby držel auto ve svém směru, zazmatkoval, a chtěl jej jakoby předjet – uhnul doleva. Protijezdec byl asi slušný řidič a přijal nabídku uhnout též doleva, kde měl k dispozici celou šíři vozovky. Mirkovi však zbýval jen okraj silnice a hlubší příkop. Šel tedy přes střechu do pole a auto zůstalo ležet na boku. Míla se z toho šoku vzpomatovala rychle, vylezla oknem ven a běžela na silnici sehnat pomoc. To se jí brzy povedlo. Mirek během té havárie nějak vypadl z bot a chodil v ponožkách kolem ležícího auta. S pomocí dalších lidí projíždějících po silnici se jim podařilo auto postavit na kola, dokonce ho i natočit a vytlačit z pole přes blízký můstek. Auto mělo kvalitní dřevěnou konstrukci, a tak kromě zlomené kliky a ulomené směrovky bylo jen zablácené na střeše a bocích. Míla pak raději jezdila do práce autobusem.

Když se nám narodila dcerka, byla maličká jak modřínová berka. Měla jen 2,80 kg a 48 cm délky. Snášel jsem od Mirka řadu poznámek, jak jsem“ to“ odflinknul. On že má kluka, který měl téměř 4 kg a 53 cm délky. Moje manželka dostala tedy v druhém případě limit – případný sourozenec dcerky musí být kluk, být velký alespoň 50 cm a vážit 3 kg, jinak pojede do porodnice ještě jednou. Na konci dubna se nám narodil kluk a měl 51 cm a 3,10 kg. Měl jsem podezření, že ta zpráva je jeden z dalších vtípků mého švagra, a tak jsem si to nechal ověřovat ještě dvěma známými. Mirek však prohlásil, že tomu nevěří. A o tom, že to je kluk, se musí přesvědčit. Druhý den po porodu přistavil před náš byt svou limuzínu s tím, že se jedem na toho kluka podívat. Nedal se přesvědčit, že nás do porodnice v Městci nepustí. Tak jsme jeli. Po cestě nás napadlo, že by bylo vhodné přinést rodiče nějakou kytku. Zastavili jsme se u květinářství na rohu náměstí v Městci. Tam nás zklamali, neměli ani jednu řezanou kytku. Když jsme projevíli lítost, paní vedoucí si vzpomněla, že jim někdo v sobotu nechal nevyzvednutou svatební kytici – bílé kaly. Nabídla nám ji se slevou za 50 Kčs. Vzali jsme to. Při příjezdu na vrátnici nemocnice nám vrátný oznámil, že

tam nemáme co dělat. Mirek s hraným rozhořčením vylezl z auta, šel s hlavou mezi rameny proti vrátnému a řekl mu, že pokud nás tam nepustí, vypne jim telefony, protože jdeme na kontrolu spojení. Vrátný urychleně zvedl závoru, Mirek suverénně zahnul k zadnímu vchodu, vyjeli jsme výtahem nahoru. Sestry, která proti nám vyrazila, se úředně zeptal, kde mají telefon. Prozvonil ho, poklepal, rozšrouboval sluchátko, profoukl, smontoval dohromady a sestře oznámil, že telefon je v pořádku. Já tuhle odvahu neměl, zůstal jsem stát u výťahu a kytici marně skrýval za zády, byla příliš veliká. Mirek pokračoval: „Ještě jedna věc – chceme vidět malého Havláta“. Sestra se asi ještě nevzpamatovala z šoku a zakoktala něco jako že maminky teď zrovna kojí. Zmizela za dveřmi a za chvíli se ve dveřích objevila s mojí manželkou. Ta držela malý uzlík v peřince. Ten měl rozježené černé vlásky a na tvářičce pár černých chloupků. Sestra hned poslala manželku s klíčkem zpět a nás hnala do výťahu. Když jsme jeli dolů, Mirek si povzddechl: „Tak malej a už má fousy. Tak to asi bude opravdu kluk.“

Jiří Havlát
Pokračování příště

Loučeň a malířská rodina Karasů

Dovolil bych si čtenáře Loučeňského občasníku seznámit s Karlem Karasem, významným českým malířem, který se zamiloval do krás Loučeň a jejího okolí a tato místa pravidelně s oblibou navštěvoval. Narodil se v pražské Libni 28. května 1892 a zemřel na Kladně v Kročehlavech 29. července 1969 ve svých sedmasedmdesáti letech. Na Kladno se přestěhoval v šesti letech. Vyučil se malířem pokojů, lakýrníkem a písmomalířem. Všichni jeho zaměstnavatelé s ním byli velmi spokojeni a u mladého Karase se začal projevovat malířský talent. Technicky zručný Karel Karas později také začal písmomalířství a výtvarnictví předávat dále svým učňům a žákům, mezi které patřil např. Karel Souček (1915–1982), rodák z Kladna – Kročehlav, významný člen „Skupiny 42“ a budoucí rektor Akademie výtvarných umění v Praze v letech 1967–1969.

Své umělecké nadání Karel Karas rozvíjel studiem na Uměleckoprůmyslové škole v Praze (1923–1924) pod vedením prof. Emanuela Hrbka (1923–1924) a následně na Ukrajinské akademii výtvarných umění v Praze v letech 1933–1937, která byla v té době jedinou výtvarnou akademií pro dospělou populaci. Zde mu byl učitelem prof. Sergej Alexandrovič Mako (1885–1953). Jeho dalšími učiteli byli například malíři Jaroslav Kutman (1889–1957) či Rudolf Vejrych (1882–1939). Svůj talent dále rozvíjel mnohými cestami po světě, jako například do Bulharska (1935), Jugoslávie (1936), Slovenska a Podkarpatské Rusi (1937) a dalších zemí. V roce 1937 pozastavil svou lakýrnickou a písmomalířskou živnost a věnoval se výhradně malbě a učitelské činnosti v rámci externí spolupráce s Masarykovou školou práce na Kladně.

Žánrově se zaměřoval na krajinářskou tvorbu, ale stranou nezůstala ani žánrová a figurální malba. Ke svým obrazům si často vlastnoručně vyráběl ornamentálně zdobené autorské rámy.

Karel Karas vystavoval nejen v Kročehlavech (1940) a kladenské galerii Františka Kračmara (1934, 1935, 1937), ve Slaném (1934), ale i v Praze U Platýza (slavná Rubešova galerie v letech 1942, 1943 a 1944), v Poděbradech (1938–1939),

Humpolci (1939), Náchodě (1939) a Hradci Králové (1943). Do jeho tvorby významně zasáhla lidická tragédie z června 1942. V létě 1945 se podílel na výstavě „Lidice a česká krajina“. Obraz Lidice od západu daroval malé americké obci ve státě Illinois, která se přejmenovala na Lidice, druhý obraz Kostel v Lidicích daroval Obecnímu úřadu v Lidicích a třetí obraz s lidickým motivem věnoval prezidentu republiky Dr. Edvardu Benešovi.

Mezi jeho nejznámější obrazy patří Třeboňské duby, Rozcestí před zámkem na Loučeni, Břízky u Loučeň, U Boží vody na Loučeni, Dub u Dříně, Paseka na Loučeni, Kladenské haldy, Zbečno, Z obory, U starého Labe, Alej v Lánech, Samson a Dalila, Ježíš kráčí po mořské hladině, Loučeňské zákoutí a mnoho dalších obrazů. Jeho motivy se sice primárně pojí s Kladnem a jeho okolím, ale velmi často navštěvoval Loučeň a okolí, kde námětově čerpal především z překrásné loučeňské krajiny a maloval s oblibou místní lesy s okolními rybníky. Na Loučeň jezdil především v letních měsících. Karasovy obrazy Loučeň a okolí jsou zastoupeny v mnoha soukromých i veřejných sbírkách.

Karel Karas: Rozcestí před branou do zámku.

Na Loučeň se Karel Karas seznámil se svojí ženou Annou, loučenskou rodačkou rozenou Vokálovou.

Malbě se věnovaly také děti Karla Karase, synové Jiří a Karel. Jiří Karas (narozen 1943) se dosud věnuje jak tvorbě velkých obrazů, tak také tvorbě miniatur a zachycuje nejen okolí Kladna a Hřebče, ale také Loučeň a jeho památek a zákoutí. Základní vojenskou službu Jiří Karas kdysi sloužil v Milovicích a v té době navštěvoval Loučeň pravidelně.

Starší syn Mgr. Karel Karas (1933–2009), původním povoláním učitel hudby (varhaník) a dlouholetý ředitel Základní umělecké školy v Buštěhradě a Unhošti svým malířským stylem na velkoplošných plátnech velmi úzce navazuje na tvorbu svého otce.

Obrazy rodiny Karasovy se v současnosti draží prakticky ve všech významných českých aukčních domech a také v zahraničí. Je uveden v Novém sborníku čs. výtvarných umělců Dr. Prokopa Tomana.

Na závěr zbývá dodat, že rodina Karasů dosud s oblibou navštěvuje Loučeň a její okolí.

PhDr. Mgr. Richard Vaněk

PLÁNOVANÉ AKCE

Na co se můžete těšit o prázdninách?

Společně s kulturní komisí připravujeme programy pro všechny generace

- V srpnu proběhne v KD Loučeň již 26.ročník Mezinárodního hudebního festivalu Thurn – Taxis
 - 16.srpna 2025 bude uspořádána za sokolovnou tradiční pouťová zábava. K tanci i poslechu zahraje skupina PROČ NE (v případě nepříznivého počasí bude zábava přesunuta do KD Loučeň)
 - 30. 8 a 31. 8. repríza muzikálu Dughall kulturním domě
- Filmové léto se bohužel vzhledem k pracovní vytíženosti pana Koníčka, který nám filmy v loňském létě promítal, konat letos nebude. Pokusíme se ještě narychlo zajistit náhradu. Když se nám to podaří, budeme vás včas informovat.

A po prázdninách?

- 27. 9. 2025 v KD Loučeň Oldies disco 80'– 90'léta – DJ Vranovský (Toho, kdo přijde v retro" oděvu, čeká odměna)
 - Od října připravujeme taneční pro dospělé i se závěrečným plesem pro širokou veřejnost
 - 2. 11. 2025 Halloween (pro děti odpoledne, večer pro dospělé)
 - 22. 11. 2025 Vánoční jarmark
 - 13. 12. Vánoční koncert v KD – Amadis
- Na podzim proběhne tradiční setkání dříve narozených, vítání nových občánek a další beseda s PhDr. Hanou Michalčíkovou na téma Thurn – Taxisové. Program budeme postupně doplňovat a postupně Vás informovat

M. Peterková, starostka

Posílejte nám své postřehy, komentáře, připomínky, své dotazy a příspěvky na mailovou adresu: redakceobcasnik@post.cz

Jubilanti

Červenec

Nehyba Libor z Loučeň
Kejha Jiří z Loučeň
Vlášek Zdeněk z Patřína
Kraus Jaroslav z Loučeň
Černá Anna z Patřína
Lamač Jiří z Loučeň

Srpen

Košvanec Jaroslav z Loučeň
Fadrhonsová Božena z Patřína
Šišulák Pavel z Loučeň
Soukupová Marie z Loučeň

Září

Brett Milan z Patřína
Pokorná Zdeňka ze Studců
Kalíšek Pavel z Loučeň
Rulík Václav z Loučeň
Záruba Jaromír z Patřína

Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a další klidná a spokojená léta.

(obrázky jsou z kalendáře Ludmily Příšové)